

προχωρεῖ, ἡ δύναμις αὐτῇ μειοῦται, καὶ τὸ φωτεινὸν στοιχεῖον αὐξάνει, ἐνῶ κατὰ τὸ φθινόπωρον ἀμφοτέρω ὅ,τι ἀκτινισμός καὶ τὸ φῶς μειοῦνται, ἐνῶ τὸ θερμαντικὸν χοιγεῖον αὐξάνει.

Αἱ μεταβολαὶ αὗται τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς πρὸς τοὺς καιροὺς χρησιμεύουσι πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς φυτικῆς ζωῆς.

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἑλβετικόν)

Μετάφρασις ἐλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Παπποῦς καὶ ὁ ἔγγονός.

Μετὰ τὸν ἀποχαιρετισμὸν ὁ Γεώργιος μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ τῶν κτηνῶν κατευθύνθησαν πρὸς τὰ κάτω τοῦ ὄρους, ὃ δὲ γέρον μετὰ τοῦ Ἰακώβου εἰσῆλθον εἰς τὸ κτηνοστάσιον. Ὁ καιρὸς κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα εἶχε μεταβληθῇ, ἄνεμος δὲ σφοδρὸς μετὰ χιόνος καθίστα τὴν κατάβασιν δύσκολον, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπέκρυφεν ἀπὸ τῆς ὕψεως πατὴρ καὶ ἔγγονοι τοὺς ἀναχωρήσαντας—καὶ ὅμως ὁ γέρον ἵστατο εἰς τὸ παράθυρον κυττάζων σύννους καὶ περίλυπος, ὥς ἐάν προησθάνετο κακὸν τι διὰ τὸν ἀπελθόντα υἱὸν του.

— «Αὐτοὶ ἀπῆλθον, καὶ πιθανὸν νὰ μὴ τοὺς ἴδωμεν πλέον παποῦ!» εἶπεν ὁ Ἰακώβος κυττάζων τὸ τετλημένον πρόσωπον τοῦ γέροντος.

— «Ἄς προσευχθῶμεν δι' αὐτοὺς» — εἶπεν ὁ γέρον, θέσας τὴν τρέμουσαν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, «καὶ ὥς συστήσωμεν αὐτοὺς εἰς τὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας ἔχουσι μαγίστην ἀνάγκην.»

— Ὁ Ἰακώβος κατέπνιξε τοὺς λυγμούς του καὶ ἐγονάτισεν εἰς τὰ πλάγια τοῦ γέροντος, ὅστις ἐξέχεε τὴν καρδίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν δεόμενος, ὅπως κατευοδώσῃ τὸ τέκνον του εἰς τὴν οἰκίαν του· ἐγερθεὶς δ' ἐκ τῶν γονάτων του καὶ θεωρήσας τὸ ὥρολόγιον, «τρεῖς! εἶπε, — μετὰ μεσημβρίαν! εὐχαριστῶ τὸν Θεόν! ὁ Γεώργιος πρέπει ἤδη νὰ κατῆλθεν εἰς τὴν κοιλάδα.»

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς εἶχε μεταβληθῇ εἰς καταιγίδα, ἥτις ἠπέλπει νὰ καταστρέψῃ τὸ κτηνοστάσιον, ὃ δὲ γέρον ἤρχισεν ἥδη ν' ἀνησυχῇ καὶ περὶ ἑαυτῶν· ἐνῶ δὲ εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν ἐπιβρόχην τοιούτων σκέψεων, τὸ βέλασμα τῆς ἀγαπητῆς αἰγὸς Ῥόζας, τὴν ὁποίαν ἐκράτησαν μετ' ἑαυτῶν χάριν τοῦ γάλακτος αὐτῆς, ἐνεθύμισεν εἰς τὸν γέροντα, ὅτι ἡ ὥρα ἦτο πολὺ περασμένη.

— «Δυστυχὲς ζῶον», εἶπεν ὁ γέρον πρὸς τὸν Ἰακώβον, — ἐν τῇ μαρίμνῃ μας περὶ τοῦ πατρὸς σου ἐλησμονήσαμεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀμεληθῇ! τρέξε λοιπὸν τέ-

κνον μου, ἀναφε φῶς νὰ τὴν ἀμέλῳμεν, ἔπειτα δὲ θὰ δειπνήσωμεν.»

— «Καὶ νὰ γευματίσωμεν! —, εἶπε γελῶν ὁ Ἰακώβος —, διότι δὲν ἐλάβομεν τίποτε μετὰ τὸ πρόγευμα, παποῦ.» Ἀφοῦ ἤναψε τὸ φῶς ὁ Ἰακώβος ἐκύτταξε τὸν παποῦ τοῦ εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ μὲ δὲλν τὴν βίαν τοῦ ἀνέμου, ἐπαπειλοῦντος ν' ἀναρπάσῃ τὴν σκέπην τοῦ κτηνοστασίου, καὶ τὴν βοήν τῆς καταιγίδος, τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ἱλαρὸν, ἀλλ' ὥς νὰ ἐμάντευσε τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ Ἰακώβου ὁ γέρον ἐπρόσθεσε.

— «Μὴ φοβῆσαι, τέκνον μου — ἡ σκέπη αὐτῇ ἀντέστη κατὰ πολλῶν ἄλλων ἐτι χειροτέρων καταιγίδων· διότι αἱ στέγαι τῶν ὄρειων τούτων κτηνοστασίων κατασκευάζονται ἐπὶ τούτῳ στερεαί, διὰ ν' ἀνθίστανται εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς καταιγίδας. Προπορεύου λοιπὸν ἀφ' ὧς πρὸς τὸν σταυλὸν τῆς Ῥόζας, διὰ νὰ ἴδωμεν πῶς εὐρίσκεται τὸ πτωχὸν ζῶον.»

Ὁ Ἰακώβος ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγον αὐτὸς καὶ ὁ γέρον ἵσταντο πλησίον τῆς ἀγαπητῆς Ῥόζας, ἥτις ἐδείκνυε τὴν χαρὰν τῆς λείχουσα τὰς χεῖρας τοῦ Ἰακώβου, προσφέροντος εἰς αὐτὴν ὀλίγον ἄλας, ἐνῶ ὁ γέρον ἤμελγεν αὐτήν.

— «Πρέπει νὰ προσέχωμεν καλὰ τὴν Ῥόζαν,» εἶπεν ὁ γέρον, λαβὼν τὴν βεδούραν πλήρη γάλακτος, «διότι ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ μας, ἐάν ἀποκλεισθῶμεν ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ χειμῶνος.»

— «Μὲ τρομάζεις, παποῦ, — εἶπεν ὁ Ἰακώβος· φοβεῖσαι λοιπὸν, ὅτι θὰ μείνωμεν ἐδῶ περισσότερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας;»

— «Ποῖος ἡξέουρι τι ἡμπορεῖ νὰ συμβῇ; — εἶπεν ὁ γέρον. «Πιθανὸν νὰ ἐλευθερωθῶμεν αὐριον — πιθανὸν ὅμως νὰ περάσωσι πολλαὶ ἐβδομάδες, πρὶν δυνηθῶσι νὰ μᾶς ἐλευθερώσωσιν· ὅθεν καλὸν εἶναι νὰ ἤμεθα προητοιμασμένοι διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἰδοὺ ἀκούεις καὶ βλέπεις, ὅτι ἡ καταιγὶς ἐξακολουθεῖ, αἱ ψεκάδες τῆς χιόνος εἰσέρχονται καὶ ἐδῶ ἀκόμη, ὃ δὲ ἄνεμος ἔγινε τόσο ψυχρὸς, ὥστε δὲν θὰ ζεσταθῶμεν μὲ τὴν ὀλίγην φωτιάν, τὴν ὁποίαν ἔκαμες· ὅθεν προτείνω, εὐθὺς ἀφοῦ δειπνήσωμεν, νὰ πλαγιάσωμεν εἰς τὴν κλίνην μας — αὐριον δὲ, Θεοῦ θέλοντος, θὰ ἴδωμεν τι μέλει γενέσθαι.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ γέρον ἔλαβε μέρος τοῦ ἀμεληθέντος γάλακτος, ἔδωκε δὲ καὶ εἰς τὸν Ἰακώβον, καὶ ἀφιέρωσας ἑαυτὸν καὶ τὸ παιδίον διὰ βραχείας, ἀλλ' ἐνθέρμου προσευχῆς πρὸς τὸν Θεόν, κατεκλίθησαν ὁμοῦ ἐπὶ τῆς ἀχυρίνου κλίνης των, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀμφοτέρω καταλήφθησαν ὑπὸ τοῦ ὕπνου. (ἀκολουθεῖ.)